

VENDIM
Nr. 43, datë 31.3.2026

NË EMËR TË REPUBLIKËS SË SHQIPËRISË

Gjykata Kushtetuese e Republikës së Shqipërisë, e përbërë nga:

Fiona Papajorgji,	kryetare;
Marsida Xhaferllari,	anëtare;
Sonila Bejtja,	anëtare;
Ilir Toska,	anëtar;
Genti Ibrahimimi,	anëtar;
Marjana Semini,	anëtare;
Asim Vokshi,	anëtar;
Sandër Beci,	anëtar,

me sekretare Anjeza Puka, në datën 31.3.2026 mori në shqyrtim në seancë plenare mbi bazë të dokumenteve kërkesën nr. 18 (K) 2025 të Regjistrit Themeltar, që u përket:

KËRKUES: Klodian Rjepaj, përfaqësuar nga avokati Tritan Hamitaj, me prokurë.

SUBJEKT I INTERESUAR: Prokuroria e Posaçme kundër Korrupsionit dhe Krimit të Organizuar, në mungesë.

OBJEKTI: Shfuqizimi i vendimit nr. 00-2024-1913, datë 21.11.2024, të Kolegjit Penal të Gjykatës së Lartë, si i papajtueshëm me Kushtetutën e Republikës së Shqipërisë.

Kthimi i çështjes për rigjykim pranë Kolegjit Penal të Gjykatës së Lartë.

BAZA LIGJORE: Nenet 4, 17, 27, 42, 43, 131, pika 1, shkronja “f”, 134, pika 1, shkronja “i”, 135, 141, 142 dhe 145 të Kushtetutës së Republikës së Shqipërisë (*Kushtetuta*); nenet 5, 6 dhe 18 të Konventës Evropiane për të Drejtat e Njeriut (*KEDNJ*); nenet 71, pika 3, shkronja “e”, dhe 71/a të ligjit nr. 8577, datë 10.2.2000, “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë”, të ndryshuar (*Ligji Organik i Gjykatës*).

GJYKATA KUSHTETUESE,

pasi dëgjoi relatorin e çështjes Sandër Beci, mori në shqyrtim parashtrimet me shkrim të kërkuarit Klodian Rjepaj (*kërkuesi*), i cili ka kërkuar pranimin e kërkesës, konstatoi mungesën e prapësimeve me shkrim të subjektit të interesuar, Prokurorisë së Posaçme kundër Korrupsionit dhe Krimit të Organizuar (*Prokuroria e Posaçme*), si dhe diskutoi çështjen në tërësi,

VËREN:

I

Rrethanat e çështjes

1. Kërkuesi është proceduar penalisht nga Prokuroria e Posaçme, në kuadër të procedimit penal nr. 13, datë 13.1.2020, të regjistruar për veprat penale “Shpërdorimi i detyrës”, të kryer në bashkëpunim, “Shkelja e barazisë së pjesëmarrësve në tendera apo ankande publike”, të kryer në bashkëpunim, dhe “Korrupsioni pasiv i funksionarëve të lartë shtetërorë ose i të zgjedhurve vendorë”, të parashikuara nga nenet 248 e 25, 258 e 25 dhe 260 të Kodit Penal (*KP*). Në vijim të hetimeve paraprake të këtij procedimi penal, në regjistrin e njoftimit të veprave penale, Prokuroria e Posaçme ka regjistruar edhe veprat penale “Falsifikimi i dokumenteve”, të kryer në bashkëpunim dhe “Mashtrimi”, të kryer në bashkëpunim me pasoja të rënda, të parashikuara nga nenet 186,

paragrafi i tretë, dhe 25, si dhe 143, paragrafët e dytë dhe të tretë, të KP-së. Ajo prokurori ka regjistruar edhe emrat e autorëve të dyshuar të këtyre veprave, ndër të tjerë, edhe emrin e kërkuesit, ndërsa ky i fundit është dyshuar si autor i veprave penale të parashikuara nga nenet 143, paragrafët e dytë dhe të tretë, dhe 25, 186, paragrafi i tretë, dhe 25, si dhe 248 dhe 25 të KP-së.

2. Objekt i hetimit janë veprimet/mosveprimet që lidhen me procedurën publike të finalizuar me kontratën e koncesionit të datës 10.12.2015, me objekt dhënien me koncesion/partneritet publik privat të shërbimit publik të ofrimit të setit të personalizuar të instrumenteve kirurgjikale sterile, furnizimin me materiale mjekësore sterile njëpërdorimëshe në sallat kirurgjikale, trajtimin e mbetjeve me rrezik biologjik dhe dezinfektimin e sallave kirurgjikale, me afat 10-vjeçar dhe vlerë totale 9.657.000.000 lekë (pa TVSH), të lidhur midis Ministrisë së Shëndetësisë dhe shoqërisë “SaniService” sh.p.k., sikundër edhe veprimet/mosveprimet për zbatimin e kësaj kontrate. Hetimi konsiston mbi dyshimet e ngritura për shkelje të ligjit për sa i përket: i. procedurës së identifikimit të projektit të mundshëm të koncesionit/partneritet publik privat, nën dyshimin se studimi i fizibilitetit është në shkelje të kërkesave të ligjit, duke pasqyruar të dhëna të rreme; ii. procedurës së përgatitjes së dokumenteve standarde të tenderit/koncesionit, nën dyshimin e përcaktimit të kriterëve të zgjedhjes dhe të dhënies së koncesionit në shkelje të kërkesave të ligjit, duke paracaktuar fituesin; iii. procedurës së zhvillimit të tenderit/koncesionit dhe shpalljes së fituesit, nën dyshimin e përzgjedhjes së fituesit të paracaktuar; iv. procedurës së negocimit dhe lidhjes së kontratës së koncesionit, nën dyshimin e mospërputhjes së termave të saj me ato të dokumenteve standarde të tenderit/koncesionit në dëm të interesave të shtetit dhe në favor të shoqërisë koncesionare; v. procesit të zbatimit të kontratës së koncesionit, nën dyshimin e shkeljes së termave të kontratës në dëm të interesave të shtetit dhe në favor të shoqërisë koncesionare.

3. Kërkuesi ka qenë i ngarkuar me detyrën e zëvendësministrit të Shëndetësisë dhe të kryetarit të Komisionit të Dhënies me Koncesion/Partneritet Publik Privat (PPP). Në ushtrim të këtij funksioni, kërkuesi ka pasur si detyrë të përgatiste situatën e fizibilitetit të kontratës së koncesionit të sterilizimit, të përlllogariste vlerën e saj dhe të përgatiste dokumentet standarde të koncesionit. Ai dyshohet se në kundërshtim me ligjin, megjithëse ishte në dijeni të ekzistencës së strukturës për sterilizim dhe të instrumenteve kirurgjikale, ka vijuar me procedurën për koncesionin. Po kështu, ai dyshohet se, si kryetar i komisionit, ka vendosur miratimin e studimit të fizibilitetit për shërbime të integruara për ofrimin e setit të personalizuar të instrumenteve kirurgjikale, furnizimin me materiale mjekësore sterile njëpërdorimëshe në sallat kirurgjikale, si dhe trajtimin e mbetjeve biologjike dhe dezinfektimin e sallave kirurgjikale në bazë të të dhënave të pasakta. Në kryerjen e kësaj detyre për kërkuesin është ngritur dyshimi se nuk është bërë asnjë studim i saktë për elementet përbërëse të kostos së këtij shërbimi, duke paraqitur të dhëna të pasakta për numrin, llojin ose kriteret për klasifikimin e kategorive të intensitetit të ndërhyrjeve në spitale që reflektohen në pasqyrat financiare, duke krijuar dëm në buxhetin e shtetit. Po kështu, është ngritur dyshimi se nuk është bërë inventarizimi dhe vlerësimi i instrumenteve kirurgjikale dhe i pajisjeve të sterilizimit, për të nxjerrë më pas nevojat reale për plotësimin e nevojave ose zëvendësimin total të tyre. Për këto arsye, kërkuesi dyshohet se, si anëtar i komisionit të dhënies së koncesionit dhe njëkohësisht zëvendësministër i Shëndetësisë, ka vepruar në kundërshtim me ligjin dhe detyrën e tij. Gjithashtu, kërkuesi dyshohet se nuk ka deklaruar konfliktin e interesit, në kushtet kur më herët ka pasur njohje me një prej ortakëve të shoqërisë fituese të koncesionit, konkretisht me shtetasin I.Rr.

4. Në vijim, Prokuroria e Posaçme i ka kërkuar gjykatës caktimin ndaj personave nën hetim të masave të sigurimit personal me karakter shtrëngues, ku për kërkuesin ka kërkuar masën “Arresti në burg”, si i dyshuar për veprat penale të parashikuara nga nenet 143, paragrafët e dytë dhe të tretë, dhe 25, 186, paragrafi i tretë, dhe 25, si dhe 248 dhe 25 të KP-së. Për këtë kërkesë, Gjykata e Posaçme e Shkallës së Parë kundër Korrupsionit dhe Krimit të Organizuar (*GJKKO e Shkallës së Parë*), me vendimin nr. 49, datë 23.6.2023, ndër të tjera, ka vendosur ndaj kërkuesit caktimin

e masës “Arresti në burg”. Kjo masë sigurimi është ekzekutuar në datën 17.8.2023 dhe, në vijim, në përputhje me nenin 248 të Kodit të Procedurës Penale (KPP), GJKKO-ja e Shkallës së Parë ka marrë në pyetje kërkuesin e arrestuar, me qëllim verifikimin e kushteve dhe të kriterëve të caktimit të masës, si dhe të nevojave të sigurimit. Në përfundim, me vendimin nr. 102, datë 18.8.2023, ajo gjykatë, ndër të tjera, ka vendosur vazhdimin e zbatimit të masës “Arresti në burg” ndaj kërkuesit. Kundër këtij vendimi, sikundër edhe atij për caktimin e masës së sigurimit, kërkuesi ka paraqitur ankim.

5. Gjykata e Posaçme e Apelit kundër Korrupsionit dhe Krimit të Organizuar (GJKKO-ja e Apelit), me vendimin nr. 44, datë 4.10.2023, ndër të tjera, ka vendosur miratimin e vendimeve të GJKKO-së së Shkallës së Parë për caktimin dhe vazhdimin e zbatimit të masës së sigurimit personal “Arresti në burg” ndaj kërkuesit. Ndërsa Kolegji Penal i Gjykatës së Lartë, për rekursin e kërkuesit, me vendimin nr. 00-2024-116, datë 25.1.2024, ndër të tjera, ka vendosur mospranimin e rekursit, me arsyetimin se ai nuk përmbante ndonjë prej shkaqeve të parashikuara në nenin 432 të KPP-së.

6. Në datën 17.9.2024 kërkuesi i është drejtuar Gjykatës Kushtetuese (Gjykata) me ankim kushtetues individual, duke kërkuar shfuqizimin e vendimit nr. 00-2024-116, datë 25.1.2024 të Kolegjit Penal të Gjykatës së Lartë për masën e sigurimit “Arresti në burg”. Kolegji i Gjykatës, me vendimin nr. 260, datë 8.11.2024, ka vendosur moskalimin e çështjes për shqyrtim në seancë plenare, me arsyetimin se pretendimet e kërkuesit për kufizimin e lirisë personale, për shkak të caktimit të masës së sigurimit personal të arrestit në burg të lidhur me arsyetimin e vendimit të Gjykatës së Lartë, janë haptazi të pabazuara, në kushtet kur masa është vendosur për një qëllim të ligjshëm, që është garantimi i mbarëvajtjes së procesit penal në ngarkim të tij, ajo nuk duket të jetë joproporcionale në kontekstin e rrethanave të çështjes dhe në raport me veprën penale për të cilën ai akuzohet, si dhe është në përputhje me rregullat procedurale të KPP-së për caktimin e kësaj mase.

7. Në datën 27.7.2024 kërkuesi ka paraqitur kërkesë në GJKKO-në e Shkallës së Parë për zëvendësimin e masës së sigurimit personal “Arresti në burg” me një masë më të lehtë. Kërkuesi, ndër të tjera, paraqet si shkaqe për ndryshimin e masës së sigurisë, arsye shëndetësore, faktin që nevojat e sigurimit janë zbutur për shkak të përfundimit të hetimit paraprak, pamundësinë për t’u mbrojtur në mënyrë efektive duke qenë se prej 17 muajsh është në izolim, si dhe rrethana të ndryshme familjare. Ajo gjykatë, me vendimin nr. 464, datë 26.7.2024, ka vendosur rrëzimin e kërkesës me arsyetimin se nuk ka shkaqe dhe rrethana që zbusin nevojat e sigurimit të kërkuesit, përkundërt rrethanave të çështjes. Ndaj këtij vendimi ka paraqitur ankim kërkuesi.

8. GJKKO-ja e Apelit, me vendimin nr. 183 (87-2024-262), datë 23.9.2024, ka vendosur miratimin e vendimit nr. 464, datë 26.7.2024 të GJKKO-së së Shkallës së Parë, duke e konsideruar të drejtë atë dhe duke argumentuar se nuk ka rrethana të reja për t’u marrë në konsideratë dhe se me mbylljen e hetimeve është konkluduar me ngritjen e tri akuzave të rënda penale ndaj kërkuesit.

9. Mbi rekursin e kërkuesit, Kolegji Penal i Gjykatës së Lartë, me vendimin nr. 00-2024-1913, datë 21.11.2024, ka vendosur mospranimin e rekursit, me arsyetimin se ai nuk përmbante ndonjë prej shkaqeve të parashikuara në nenin 432 të KPP-së.

10. Në datën 16.6.2025 kërkuesi ka paraqitur ankim kushtetues individual në Gjykatë, sipas objektit të tij. Kolegji i Gjykatës, në datën 22.7.2025, ka vendosur kalimin e çështjes për shqyrtim paraprak në Mbledhjen e Gjyqtarëve, e cila, në datën 24.7.2025, ka vendosur kalimin e çështjes për shqyrtim në seancë plenare mbi bazë të dokumenteve.

II

Pretendimet në Gjykatën Kushtetuese

11. **Kërkuesi**, në mënyrë të përmbledhur, ka pretenduar se i janë cenuar:

11.1. *E drejta për një proces të rregullt ligjor në drejtim të:*

11.1.1. *Së drejtës së aksesit*, pasi mungesa e arsytimit të shkaqeve të rekursit dhe të ankimit në vendim i kanë mohuar atij të drejtën për të marrë një përgjigje përfundimtare për problemet shëndetësore të paraqitura me certifikatë mjekësore (diabet mellitus tip 2 dhe obezitet e apne gjumi), të cilat nuk janë vlerësuar dhe nuk janë marrë parasysh nga gjykatat e zakonshme. Po kështu, gjykatat e zakonshme nuk i kanë dhënë përgjigje faktit se vepra penale e mashtrimit nuk konkurron me atë të falsifikimit, ku mashtrimi nuk mund të kryhet nga përfaqësuesi i shtetit, duke u përputhur të dyja cilësitë, ajo e autorit dhe e viktimës së veprës penale. Gjykata e Lartë gjithashtu nuk i ka dhënë përgjigje edhe faktit se në kushtet kur ishte ngritur akuzë për falsifikim dokumentesh, nuk gjente aplikim vepra penale e shpërdorimit të detyrës si dispozitë që zbatohet kur fakti nuk klasifikohet në vepra të tjera penale. Gjykatat e zakonshme nuk kanë disponuar edhe lidhur me faktin se paraburgimi i gjatë e ka rehabilituar kërkuesin dhe ka ulur mundësitë që të kryejë krim, si dhe faktin se me dërgimin e çështjes për gjykim nuk ekzistonte më rreziku për të dëmtuar provat.

11.1.2. *Standardit të arsytimit të vendimit*, pasi Gjykata e Lartë nuk është shprehur për llojet e veprave penale që i janë atribuar kërkuesit, duke anashkaluar edhe detyrimin e saj për t'u përgjigjur për çdo pikë të pretendimeve të tij. Nga ana e të tria gjykatave të zakonshme nuk është arsyetuar në lidhje me nenin 230, pika 2, të KPP-së që parashikon mosvazhdimin e arrestit në burg për gjendje të rënduar shëndetësore.

11.2. *Liria personale*, pasi nga vendimet e gjykatave rezulton se pas rreth tre vjetësh ka ende konfuzion dhe paqartësi për veprën penale që i atribuohet kërkuesit, duke rënduar pozitën me vepra penale që nuk konkurrojnë me njëra-tjetrën. Gjykatat e zakonshme nuk kanë kryer detyrën e tyre për kontrollin e ligjshmërisë së akuzave në funksion të dyshimit të arsyeshëm, si dhe ekzistencën ose jo të interesit publik që justifikon vazhdimin e zbatimit të kësaj mase. Gjykatat e zakonshme, duke mos bërë një vlerësim mbi faktet dhe provat që të provojnë dyshimin e arsyeshëm, bëjnë një shmangie nga misioni për dhënien e drejtësisë.

11.3. *Parimi i proporcionalitetit*, pasi vendimmarrja e gjykatave të zakonshme nuk ka pasqyruar në mënyrë të plotë shkaqet që kanë orientuar ato në marrjen e vendimit dhe arsyet se përse vazhdimi i masës ishte i nevojshëm dhe proporcional. Nga aktet e çështjes rezulton se masa e lënë në fuqi është e papërshtatshme, e padrejtë dhe e pa mbështetur në prova të qarta, duke mos u arritur të vërtetohet ekzistenca e dyshimit të arsyeshëm. Edhe për sa i takon rrezikut të largimit nga ana e kërkuesit, rrezikut për të kryer krime të tjera, ose situatës shëndetësore të tij, nuk ka pasur një vlerësim të drejtë nga ana e gjykatave që të përligjë masën e sigurimit personal të mbetur në fuqi. Gjykatat nuk kanë vlerësuar as personalitetin e tij duke mos marrë në konsideratë faktin që është familjar, zotëron biznes dhe është i orientuar drejt punës si dhe është në proces doktorature dhe i orientuar drejt studimeve.

12. *Subjekti i interesuar, Prokuroria e Posaçme*, nuk ka paraqitur prapësime me shkrim, edhe pse është njoftuar rregullisht.

III

Vlerësimi i Gjykatës Kushtetuese

A. Për legjitimitimin e kërkuesit

13. Çështja e legjitimitimit (*locus standi*) është një ndër aspektet kryesore që lidhet me nisjen e një procesi kushtetues. Sipas neneve 131, pika 1, shkronja “f”, dhe 134, pikat 1, shkronja “i”, dhe 2, të Kushtetutës, si dhe nenit 71 të Ligjit Organik të Gjykatës, çdo individ, person fizik ose juridik, subjekt i së drejtës private dhe publike mund të vërë në lëvizje Gjykatën për gjykimin përfundimtar të ankesave kundër çdo akti të pushtetit publik ose vendimi gjyqësor që cenon të drejtat dhe liritë themelore të garantuara në Kushtetutë. Ankimi kushtetues individual, në çdo rast, duhet të

plotësojë kriteret kumulative të nenit 71/a të Ligjit Organik të Gjykatës, që lidhen me afatin e paraqitjes së kërkesës, pasojat negative të pësuar në mënyrë të drejtpërdrejtë e reale, shterimin e mjeteve juridike efektive, mundësinë për rivendosjen e së drejtës së shkelur, si dhe rregullimet e veçanta ligjore të shqyrtimit paraprak të kërkesës.

14. Në këtë këndvështrim, Gjykata çmon se kërkuesi, si individ, legjitimohet *ratione personae*, në kuptim të shkronjës “f” të pikës 1 të nenit 131 dhe shkronjës “i” të pikës 1 të nenit 134 të Kushtetutës, pasi është palë ndërgjyqëse në çështjen objekt të ankimit kushtetues individual, për rrjedhojë ka interes të drejtpërdrejtë për vënien në lëvizje të këtij gjykimi kushtetues.

15. Një kriter tjetër paraprak është *shterimi i mjeteve juridike efektive*, që përcaktohet nga neni 131, pika 1, shkronja “f”, i Kushtetutës dhe neni 71/a, pika 1, shkronja “a”, i Ligjit Organik të Gjykatës. Shterimi i mjeteve juridike ka të bëjë me funksionin subsidiar të mbrojtjes kushtetuese, që mund të kërkohej vetëm për një vendim gjyqësor përfundimtar që përmbyll procesin gjyqësor. Megjithatë, Gjykata ka përfshirë në juridiksionin kushtetues edhe vendime gjyqësore për caktimin e masës së sigurimit të arrestit në burg, si dhe zëvendësimin e saj, duke arsyetuar se karakteri i këtij vendimi, që lidhet me heqjen e lirisë së individit, si përjashtim, e bën atë një vendim përfundimtar, në kuptim të nenit 131, pika 1, shkronja “f”, të Kushtetutës (*shih vendimet nr. 40, datë 14.5.2024; nr. 14, datë 11.3.2021; nr. 28, datë 23.6.2011, të Gjykatës Kushtetuese*).

16. Lidhur me këtë kriter, Gjykata çmon se kërkuesi ka paraqitur ankim kushtetues individual pas përfundimit të procesit gjyqësor në të tria shkallët dhe pasi ka shteruar në formë e në substancë mjetet e zakonshme të ankimit ndaj vendimeve të gjykatave më të ulëta për zëvendësimin e masës së sigurimit personal me karakter shtrëngues “Arresti në burg”, ndaj ai i ka shteruar mjetet juridike efektive në dispozicion përpara se t’i drejtohej Gjykatës.

17. Në lidhje me legjitimitimin *ratione temporis*, sipas nenit 71/a, pika 1, shkronja “b”, të Ligjit Organik të Gjykatës, ankimi kushtetues individual shqyrtohet nga Gjykata kur kërkesa është paraqitur brenda afatit ligjor 4-mujor nga konstatimi i cenimit. Në lidhje me llogaritjen e afatit për paraqitjen e ankimit kushtetues individual, Gjykata ka theksuar se në rastin kur ankimi ka të bëjë me një vendim të Gjykatës së Lartë, data e marrjes dijeni konsiderohet data në të cilën vendimi i arsyetuar bëhet i disponueshëm për palët përmes depozitimit të tij në sekretarinë gjyqësore dhe publikimit në faqen zyrtare ose njoftimit elektronik të tij, në rast se palët kanë lënë të dhënat elektronike të kontaktit (*shih vendimin nr. 42, datë 19.9.2023, të Gjykatës Kushtetuese*).

18. Në çështjen konkrete, Gjykata evidenton se vendimi gjyqësor i kundërshtuar nga kërkuesi, ai i Kolegjit Penal të Gjykatës së Lartë, mban datën 21.11.2024, kurse kërkesa është paraqitur në Gjykatë më 16.6.2025. Nga ana e kërkuetit, bashkëlidhur ankimit kushtetues individual, është paraqitur *email*-i i dërguar nga Gjykata e Lartë që i ka komunikuar mbrojtësit të tij vendimin e saj në datën 17.2.2025, pra kërkesa është paraqitur brenda afatit ligjor 4-mujor, për pasojë kërkuesi legjitimohet *ratione temporis*.

19. Për sa i takon legjitimitimin *ratione materiae*, Gjykata vëren se kërkuesi, në thelb, ka pretenduar cenimin e lirisë personale për shkak të rrëzimit të kërkesës së tij, për zëvendësimin e masës së sigurimit personal “Arresti në burg” me një masë më të lehtë, ndërsa ka kundërshtuar vendimin e Gjykatës së Lartë që ka lënë në fuqi vendimet e gjykatave më të ulëta, duke pretenduar edhe cenimin e së drejtës së aksesit, atë të standardit të arsyetimit të vendimit gjyqësor, si dhe parimin e proporcionalitetit. Duke mbajtur parasysh thelbin e pretendimeve, Gjykata vlerëson që pretendimet e kërkuetit t’i analizojë në kuadër të lirisë personale si pasojë e vazhdimit të masës së sigurimit shtrëngues të dhënë ndaj tij, dhe që bën pjesë në juridiksionin kushtetues.

B. Për themelin e pretendimeve

B.1. Për cenimin e lirisë personale

20. Kërkuesi ka pretenduar se mungesa e arsytimit të shkaqeve të rekursit dhe të ankimit në vendim i kanë mohuar atij të drejtën për të marrë një përgjigje përfundimtare për problemet shëndetësore të paraqitura me certifikatë mjekësore, të cilat nuk janë vlerësuar dhe nuk janë marrë

parasysh nga gjykatat e zakonshme. Po kështu, gjykatat e zakonshme nuk i kanë dhënë përgjigje për faktin se vepra penale e mashtrimit nuk konkurron me atë të falsifikimit, ku mashtrimi nuk mund të kryhet nga përfaqësuesi i shtetit, duke u përputhur të dyja cilësitë, ajo e autorit dhe e viktimës së veprës penale. Gjykata e Lartë nuk i ka dhënë përgjigje edhe faktit se në kushtet kur ishte ngritur akuzë për falsifikim dokumentesh, nuk gjente aplikim vepra penale e shpërdorimit të detyrës si dispozitë që zbatohet kur fakti nuk klasifikohet në vepra të tjera penale. Gjykatat e zakonshme nuk kanë disponuar edhe për faktin se paraburgimi i gjatë e ka rehabilituar kërkuesin dhe ka ulur mundësitë që të kryejë krim, si dhe me faktin se me dërgimin e çështjes për gjykim nuk ekziston më rreziku për të dëmtuar provat. Gjykata e Lartë gjithashtu nuk është shprehur për llojet e veprave penale që i janë atribuar kërkuesit, duke anashkaluar edhe detyrimin e saj për t'u përgjigjur për çdo pikë të pretendimeve të kërkuesit. Nga ana e të tria gjykatave të zakonshme nuk është arsyetuar në lidhje me nenin 230, pika 2, të KPP-së që parashikon mosvazhdimin e arrestit në burg për gjendje të rënduar shëndetësore.

21. Po kështu, kërkuesi ka pretenduar se edhe nga vendimet e gjykatave rezulton se pas rreth tre vjetësh ka ende konfuzion dhe paqartësi për veprën penale që i atribuohet kërkuesit, duke rënduar pozitën me vepra penale që nuk konkurrojnë me njëra-tjetrën. Gjykatat e zakonshme nuk kanë kryer detyrën e tyre për kontrollin e ligjshmërisë së akuzave në funksion të dyshimit të arsyeshëm, si dhe ekzistencën ose jo të interesit publik që justifikon vazhdimin e zbatimit të kësaj mase. Gjykatat e zakonshme, duke mos bërë një vlerësim mbi faktet dhe provat që të provojnë dyshimin e arsyeshëm, bëjnë një shmangie nga misioni për dhënien e drejtësisë. Gjithashtu, vendimmarrja e gjykatave të zakonshme nuk ka pasqyruar në mënyrë të plotë shkaqet që kanë orientuar ato në marrjen e vendimit dhe arsyet se pse vazhdimi i masës ishte i nevojshëm dhe proporcional. Nga aktet e çështjes rezulton se masa e lënë në fuqi është e papërshtatshme, e padrejtë dhe e pambështetur në prova të qarta, duke mos u arritur të vërtetohet ekzistenca e dyshimit të arsyeshëm. Edhe për sa i takon rrezikut të largimit nga ana e kërkuesit, rrezikut për të kryer krime të tjera, ose situatës shëndetësore të tij, nuk ka pasur një vlerësim të drejtë nga ana e gjykatave që të përligjë masën e sigurimit personal të mbetur në fuqi. Gjykatat nuk kanë vlerësuar as personalitetin e tij, duke mos marrë në konsideratë faktin që është familjar, zotëron biznes dhe është i orientuar drejt punës, si dhe faktin se është në proces doktorature dhe i orientuar drejt studimeve. Subjekti i interesuar nuk ka prapësuar lidhur me parashtrimet e kërkuesit.

22. Neni 27, pika 1, i Kushtetutës parashikon se askujt nuk mund t'i hiqet liria, përveçse në rastet dhe sipas procedurave të parashikuara me ligj (*pika 1*) dhe se liria e personit nuk mund të kufizohet, përveçse në rastin kur ka dyshime të arsyeshme se ka kryer një vepër penale ose për të parandaluar kryerjen prej tij të veprës penale ose largimin e tij pas kryerjes së saj (*pika 2, shkronja "c"*). Në nenin 28 të Kushtetutës janë parashikuar garancitë procedurale në rastet e heqjes së lirisë, ku përfshihet edhe e drejta për t'iu drejtuar gjykatës dhe për të pasur një gjykim brenda një afati të arsyeshëm ose për t'u proceduar i lirë përkundrejt një garancie pasurore sipas ligjit.

23. Gjykata ka pohuar se kushtet, kriteret dhe procedurat gjyqësore për rivlerësimin dhe zëvendësimin e arrestit në burg janë drejtpërdrejt të lidhura me respektimin e lirisë së personit (*shih vendimet nr. 51, datë 18.10.2023; nr. 19, datë 4.4.2023; nr. 40, datë 18.7.2012, të Gjykatës Kushtetuese*). Masa e sigurimit personal mund dhe duhet të ndryshohet, duke u zëvendësuar me një më të lehtë ose më të rëndë, në varësi të ndryshimit të kushteve që ekzistojnë kur ajo është caktuar (*shih vendimet nr. 40, datë 14.5.2024; nr. 28, datë 23.6.2011, të Gjykatës Kushtetuese*).

24. Gjykata në jurisprudencën e saj gjithashtu ka pohuar se, në përputhje me nenin 27, pika 2, shkronja "c", të Kushtetutës, caktimi i arrestit në burg kërkon ekzistencën e disa kushteve të përgjithshme dhe të veçanta, përfshirë ekzistencën e dyshimit të arsyeshëm të bazuar në prova se individit ka kryer një vepër penale (*neni 228 i KPP-së*), si dhe përmbushjen e disa kriterëve të veçanta (*neni 230 i KPP-së*). Vijimi i ekzistencës së dyshimit të arsyeshëm është një kusht *sine qua non* për vlefshmërinë edhe të vazhdimin të paraburgimit. Megjithatë, ka një dallim të dukshëm

midis situatës kur gjykatat shqyrtojnë për herë të parë, “menjëherë” pas arrestimit, nëse personi i dyshuar do të qëndrojë në paraburgim, me situatën kur pas një kohe të caktuar nevojitet vijimi i masës së arrestit. Në këtë rast të fundit, me kalimin e kohës dyshimi i arsyeshëm i bazuar në prova nuk mjafton. Prandaj, organet proceduese duhet të japin njëkohësisht arsye të qarta, relevante dhe të mjaftueshme për të justifikuar vijimin e paraburgimit, konform rrethanave individuale të secilit rast penal (*shih vendimet nr. 7, datë 28.1.2026; nr. 86, datë 30.12.2024, të Gjykatës Kushtetuese*).

25. Po në këtë këndvështrim, në lidhje me kohëzgjatjen e arrestit, Gjykata ka pohuar se çështja nëse një periudhë kohore e kaluar në paraburgim është e arsyeshme nuk mund të vlerësohet në mënyrë abstrakte, por në bazë të fakteve të secilit rast dhe veçorive të tij specifike. Prandaj, vazhdimi i paraburgimit mund të justifikohet në një rast të caktuar vetëm nëse ka tregues specifikë të një kërkesë të vërtetë të interesit publik, e cila, pavarësisht nga prezumimi i pafajësisë, tejkalon rregullin e respektimit të lirisë individuale të përcaktuar në nenin 27 të Kushtetutës dhe nenin 5 të KEDNJ-së (*shih vendimin nr. 86, datë 30.12.2024, të Gjykatës Kushtetuese*).

26. Në lidhje me zbutjen e nevojave të sigurimit për arsye shëndetësore, Gjykata ka përcaktuar tre elemente/kritere referuese: i. kushtet mjekësore të të burgosurit; ii. përshtatshmërinë e ndihmës dhe përkujdesjes mjekësore, të parashikuar sipas kushteve spitalore të burgut; iii. përshtatshmërinë e masës së sigurimit në përputhje me gjendjen shëndetësore të ankuesit (*shih vendimin nr. 40, datë 14.5.2024 të Gjykatës Kushtetuese*).

27. Në përmbledhje të sa më lart dhe nisur nga konteksti i çështjes në shqyrtim, Gjykata thekson se, në kuptim të nenit 28, pika 3, të Kushtetutës, në lidhje me nenin 27 të saj dhe nenin 5, paragrafi 3, të KEDNJ-së, kalimi i kohës në paraburgim përbën një faktor me rëndësi kushtetuese në kontrollin e vijimit të masës së sigurimit “Arresti në burg”. Megjithatë, ai në vetvete nuk sjell automatikisht zëvendësimin ose revokimin e masës, por rëndon barrën e organeve proceduese për të provuar se vijnë të ekzistojnë kushtet dhe nevojat e sigurimit që e justifikojnë vijimin e paraburgimit. Në këtë kuptim, prokuroria duhet të tregojë se ka vepruar me kujdesin e nevojshëm dhe pa vonesa të pajustificuara në kryerjen e veprimeve hetimore ose procedurale, ndërsa gjykata duhet të verifikojë, në mënyrë të pavarur dhe të individualizuar, jo vetëm vazhdimësinë e dyshimit të arsyeshëm, por edhe nëse arsyet e tjera të paraqitura për mbajtjen e personit në paraburgim mbeten konkrete, të rëndësishme, të mjaftueshme dhe të domosdoshme. Po kështu, gjykata duhet të shqyrtojë nëse me kalimin e kohës nevojat e sigurimit që kanë përligjur fillimisht masën vazhdojnë të jenë reale dhe aktuale, si dhe nëse ato mund të garantohen nëpërmjet garancisë pasurore ose masave të tjera më të lehta të sigurimit. Kjo analizë duhet të zhvillohet në mënyrë të individualizuar, duke iu përgjigjur fakteve dhe rrethanave specifike të rastit konkret, pa e zhvendosur barrën te personi i paraburgosur për të provuar arsyet që justifikojnë lirimin e tij. Kjo nuk përjashton detyrimin e personit të paraburgosur që rrethanat që zbusin nevojat e sigurimit t’ua bëjë të ditura organeve proceduese konform nenit 260 të KPP-së.

28. Referuar nenit 260, pika 2, të KPP-së, gjykata e zëvendëson masën e sigurimit me një tjetër më të lehtë kur nevojat e sigurimit zbuten ose kur masa e zbatuar nuk i përgjigjet më rëndësisë së faktit, ose dënimit që mund të caktohet. Ndërsa në pikën 2 të nenit 230 të po këtij kodi, mes të tjerave, parashikohet se “Arresti në burg” nuk mund të vendoset ndaj një personi që ndodhet në gjendje shëndetësore veçanërisht të rëndë.

29. Për sa më lart, si dhe referuar thelbit të argumenteve të parashtruara në ankimin kushtetues individual, Gjykata vlerëson të analizojë nëse gjykatat e juridiksionit të zakonshëm, në gjykimin për kërkesën e zëvendësimit të masës së sigurimit, kanë arsyetuar mjaftueshëm për nevojën e vazhdimit të arrestit në burg dhe nëse kanë verifikuar pretendimet e kërkuarit për zbutjen e masës së sigurimit për shkak të problemeve të tij shëndetësore, si dhe për mungesën e shkaqeve të rëndësishme që vënë në rrezik marrjen ose vërtetësinë e provës, dhe rrezikun që ai të largohet. Gjithashtu, Gjykata do të analizojë nëse gjykatat e zakonshme i kanë dhënë përgjigje kërkuarit për pretendimet e tij në lidhje me kualifikimin e veprave penale që i janë atribuar.

30. Duke iu rikthyer rastit konkret, konstatohet se procesi është vënë në lëvizje me kërkesën e kërkuarit si person nën hetim, për zëvendësimin e masës së sigurimit “Arresti në burg” me një masë tjetër të përshtatshme (*in melius*). Kjo kërkesë u paraqit në kohën kur kërkuari ishte nën masën e sigurimit të arrestit në burg prej rreth 1 viti e 10 muajsh. GJKKO-ja e Shkallës së Parë për këtë kërkesë ka arsyetuar se ndryshe nga momenti procedural i caktimit të masës së sigurimit ndaj tij, kërkuari ndërkohë i ishte komunikuar akuza, ndaj ai nuk gjendej më vetëm në kushtet e dyshimit të arsyeshëm për kryerjen e veprave penale, por se organi akuzës në këtë fazë kishte konkluduar mbi prova duke i komunikuar akuzën për tre veprat penale që i atribuoheshin. Gjithashtu, ajo gjykatë ka çmuar se pretendimi për mungesën e provave për të krijuar dyshim të arsyeshëm lidhur me veprën penale “Mashtrimi”, nuk mund të ishte objekt vlerësimi thelbësor në këtë lloj gjykimi, por do të analizohej gjatë seancës paraprake.

31. GJKKO-ja e Shkallës së Parë gjithashtu ka arsyetuar se kërkuari i ishte komunikuar akuza për tre vepra penale, të cilat, sipas asaj gjykate, paraqisnin një rrezikshmëri të lartë dhe parashikonin një marzh të lartë dënimi (deri në 10 vjet), çka, sipas saj, nuk sjellin zbutje faktike të çështjes, të tilla që të krijojnë bindjen te gjykata për zëvendësim të intensitetit të masës së sigurisë. Ajo gjykatë ka arsyetuar se rreziku për kontaminimin e provave nuk kishte përfunduar pavarësisht se kishin përfunduar hetimet paraprake duke u dërguar çështja në seancë paraprake, pasi në eventualitet gjyqtari i seancës paraprake ka kompetencë ta kthejë çështjen për hetime të mëtejshme. Gjithashtu, GJKKO-ja e Shkallës së Parë ka vlerësuar se ekzistonte edhe risku i ikjes jashtë vendit për sa kohë që kërkuari kishte jetuar për një periudhë jashtë vendit edhe më parë. Ndërkohë, për sa u takon kushteve shëndetësore të kërkuarit, ajo gjykatë ka arsyetuar se diagnozat e tij janë të tilla që mund të trajtohen edhe në mjediset e spitalit të burgut. Në përfundim, duke analizuar faktet, GJKKO-ja e Shkallës së Parë ka konkluduar se nuk ishin kushtet për zëvendësimin e masës së sigurisë (*in melius*).

32. GJKKO-ja e Apelit, pasi ka marrë në shqyrtim ankimin e kërkuarit, e ka vlerësuar të drejtë vendimin e GJKKO-së së Shkallës së Parë. GJKKO-ja e Apelit, në të njëjtën linjë me shkallën e parë, ka konkluduar se në fazën procedurale ku ndodhej çështja, nuk mund të konkludohej për parashtrimet e mbrojtjes mbi themelësinë e akuzave penale të njoftuara atij. Sipas saj, do të ishte proceduralisht në vlerësimin e gjyqtarit të seancës paraprake për të disponuar për kushtet e procedueshmërisë të gjyqimit në themel të këtij procedimi penal. Nga ana tjetër, arsyeton ajo, do të jetë në juridiksionin e plotë faktik dhe ligjor të gjykatës së themelit për të disponuar qoftë mbi plotësimin e kushteve të procedueshmërisë dhe themelësisë ose meritave të akuzave që Prokuroria e Posaçme i ka kundërdrejtuar kërkuarit.

33. Gjithashtu, GJKKO-ja e Apelit ka arsyetuar se në kushtet kur nuk ka rrethana të reja që të ndryshojnë kriteret e masave të sigurimit, gjykatat që do të gjykojnë kërkesat për zëvendësim mase janë të detyruara me fuqinë e gjësë së gjykuar të përmbahen në vendimet e dhëna. Për sa i takon gjendjes shëndetësore, ajo gjykatë ka argumentuar edhe faktin se nuk është provuar që infrastruktura shëndetësore penitenciare nuk mund të trajtojë problematikën shëndetësore të kërkuarit. Lidhur me shkaqet e apelit që evokojnë nevojën e kërkuarit për të vijuar studimet doktorale apo edhe për të drejtuar biznesin që ai ka, ajo gjykatë ka vlerësuar se këto kufizime në ushtrimin e së drejtës për arsim apo edhe të drejtës për realizimin e iniciativës së lirë ekonomike kufizohen nga masa e sigurimit e caktuar ndaj tij, ku sipas nenit 17 të Kushtetutës dhe neneve 229 dhe 230 të KPP-së, kufizimi i lirisë personale të të pandehurit në këto kushte vlerësohet të jetë proporcional dhe i diktuar si nevojë dhe domosdoshmëri e gjendjes faktike penale historike që e ka shkaktuar atë.

34. Kolegji Penal, nga ana e tij, lidhur me rekursin e kërkuarit ka arsyetuar se vendimet e gjykatave të faktit kanë disponuar drejt dhe se rekursi nuk përmban shkaqe nga ato që parashikohen në nenin 432 të KPP-së. Ai Kolegj në vijim ka arsyetuar se vendimet e gjykatave të faktit kanë disponuar drejt për kërkimin për zëvendësimin e masës së sigurisë, duke u dhënë përgjigje të

argumentuara të gjitha pretendimeve të kërkuarit dhe kryesisht atyre që kanë të bëjnë me shkaqet shëndetësore. Ai kolegji ka vlerësuar se gjendja shëndetësore e kërkuarit është element i pranuar nga praktika gjyqësore që mund të sjellë zëvendësimin e masës së sigurimit. Gjykata Evropiane për të Drejtat e Njeriut (*GJEDNJ*), ka arsyetua Kolegji Penal, në disa vendime ka përcaktuar tre kritere referuese: a) kushtet mjekësore të të burgosurit; b) përshtatshmërinë e ndihmës dhe përkujdesjes mjekësore të parashikuar në burg; c) garantimin e masave të burgimit në përputhje me gjendjen shëndetësore të kërkuarit. Nga tërësia e verifikimeve dhe akteve të shqyrtuara nga gjykatat e faktit, Kolegji Penal ka çmuar se kërkuari në këtë proces nuk përfshihet në asnjë nga këto situata. Gjykatat e posaçme, sipas tij, kanë verifikuar këtë pretendim, duke argumentuar se, referuar akteve të administruara, si dhe vetë deklarimeve të kërkuarit, nuk rezulton që ai të ketë pasur probleme të tilla shëndetësore që nuk janë trajtuar dot në mjediset e paraburgimit ose që paraburgimi të ketë përkeqësuar gjendjen e tij shëndetësore në raport me atë përpara paraburgimit. Pra, Kolegji Penal ka konkluduar se në rastin konkret nuk është arritur të provohet gjendja shëndetësore veçanërisht e rëndë dhe për me tepër nuk është provuar as pamundësia e organeve shëndetësore të paraburgimit për të monitoruar dhe trajtuar kërkuarin sipas protokolleve dhe standardeve në fuqi.

35. Në këndvështrim të sa më lart, Gjykata vlerëson se kufizimi i lirisë personale të kërkuarit është vendosur dhe lejuar të vijojë me vendim gjyqësor, bazuar në dyshime të arsyeshme për kryerjen prej tij të veprave penale për të cilat fillimisht dyshohej e më pas akuzohet dhe sipas procedurave të parashikuara nga ligji. Në këtë drejtim, GJKKO-ja e Shkallës së Parë dhe GJKKO-ja e Apelit në procesin e rishqyrtimit të masës së sigurimit, të nisur nga kërkuari, kanë arsyetuar mjaftueshëm duke konkluduar me të drejtë se nuk ekzistonin kushtet dhe kriteret për zëvendësimin e saj. Ky vendim i tyre është lënë në fuqi nga Kolegji Penal i Gjykatës së Lartë nëpërmjet mospranimit të rekursit të kërkuarit.

36. Në dritën e këtyre konsideratave, Gjykata vlerëson se në kushtet kur tashmë kërkuarit i ishte komunikuar akuza nga ana e Prokurorisë së Posaçme, organi akuzës kishte konkluduar me prova konkrete, duke e akuzuar atë për kryerjen e tri veprave penale. Në këtë kuadër, dyshimi i arsyeshëm nuk ishte zbehur, por forcuar në atë nivel sa i kishte dhënë shkak komunikimit formal të tre akuzave, të cilat nga gjykatat e zakonshme janë shpjeguar se paraqisnin rrezikshmëri të theksuar shoqërore.

37. Gjykata gjithashtu vëren se gjykatat e zakonshme kanë arsyetuar mjaftueshëm për pretendimet e kërkuarit për zbutjen e shkaqeve që diktonin vijimin e masës. Konkretisht, GJKKO-ja e Shkallës së Parë ka arsyetuar për pretendimin për mungesën e rrezikut të ikjes, duke e konsideruar atë prezent për sa kohe që kërkuari kishte jetuar për vite të tëra jashtë vendit. GJKKO-ja e Apelit, nga ana e saj, me të drejtë, ka arsyetuar se, për sa kohë që nuk kishte ndryshim rrethanash, nuk mund të kishte as ndryshim të kriterëve të masës së sigurimit. Këto konkluzione janë konsideruar të drejta edhe nga Kolegji Penal i Gjykatës së Lartë, i cili ka vlerësuar se nuk kishin ndryshuar nevojat e sigurimit, pasi as nuk ekzistonin rrethana të reja të krijuara pas caktimit të masës, si dhe masa i përgjigjej rëndësisë së faktit dhe marzheve të mundshme të dënimit të parashikuara në veprat penale për të cilat ai tashmë akuzohet. Për sa më sipër, Gjykata vlerëson se nuk janë paraqitur fakte ose rrethana të reja të cilat do të ndryshonin nevojat e sigurimit të kërkuarit për kushtet e veçanta të përcaktuara në nenin 228, pika 3, të KPP-së.

38. Gjithashtu, lidhur me pretendimin e kërkuarit se gjykatat nuk janë shprehur për llojet e veprave penale që i janë atribuar atij, duke anashkaluar edhe detyrimin e tyre për t'u përgjigjur për çdo pikë të pretendimeve të kërkuarit, Gjykata evidenton faktin se në fazën procedurale ku ndodhej çështja, gjykatat e zakonshme nuk mund të konkludonin mbi parashtrimet e mbrojtjes, të cilat ishin kompetencë e gjykimit të themelit të çështjes.

39. Për sa u takon pretendimeve të kërkuarit për situatën e tij shëndetësore, Gjykata vëren se të tria gjykatat e zakonshme kanë analizuar faktet dhe provat duke dhënë përgjigje të argumentuara

për pretendimet lidhur me gjendjen shëndetësore të tij dhe mundësinë e trajtimit në sistemin shëndetësor penitenciar. Konkretisht, Gjykata vlerëson se nga Kolegji Penal i Gjykatës së Lartë është arsyetuar vazhdimi i masës së sigurimit të arrestit në burg, bazuar edhe në tre kriteret referuese të përcaktuara nga GJEDNJ-ja. Në rastin konkret, nga aktet e çështjes janë konsideruar kushtet mjekësore të kërkuarit si jo të rënda, duke mos u arritur të provohet se paraburgimi i ka përkeqësuar situatën e tij shëndetësore (*kriteri i parë*); nuk është arritur të provohet pamundësia e mjekimit në institucionin mjekësor ku trajtohen të paraburgosurit, si dhe as pamundësia e institucionit mjekësor për ta monitoruar e trajtuar kërkuarin sipas protokolleve dhe standardeve mjekësore të duhura (*kriteri i dytë*); verifikimi i vazhdimësisë së masës së sigurimit të arrestit në burg është në përputhje me gjendjen e tij shëndetësore (*kriteri i tretë*).

40. Në këtë këndvështrim, Gjykata vlerëson se pretendimet e kërkuarit për kufizimin e lirisë personale, për shkak të vijimit të zbatimit të masës së sigurimit personal “Arresti në burg” janë të pabazuara për sa kohë që nuk ka ndryshim të ndonjë rrethane ose fakti, si dhe për arsye se masa vijon t’i përgjigjet rëndësisë së faktit dhe marzheve të mundshme të dënimit mbi veprat penale për të cilat kërkuarit i është komunikuar tashmë akuza. Ky përfundim bazohet në arsyetimin e vendimeve të gjykatave të zakonshme, të cilat i kanë dhënë përgjigje shteruese kërkuarit për nevojën, domosdoshmërinë dhe ashpërsinë e vijimit të masës së sigurimit personal “Arresti në burg” në kontekstin e rrethanave të çështjes konkrete dhe sipas rregullave specifike të KPP-së. Në këtë optikë, arsyetimi i vendimeve nga ana e gjykatave të zakonshme nuk është abstrakt, por është i individualizuar sipas rrethanave të çështjes konkrete.

41. Për sa më sipër, masa e sigurimit e vendosur vijon të zbatohet për një qëllim të ligjshëm, garantimin e mbarëvajtjes së procesit penal në ngarkim të tij, ndaj ajo nuk duket të jetë joproporcionale, si dhe është në përputhje me rregullat procedurale të KPP-së për vijimin e saj. Gjykatat e zakonshme, krahas analizës së ekzistencës së dyshimit të arsyeshëm dhe dilijencës së treguar nga prokuroria, kanë vlerësuar se si dhe sa koha e kaluar ka ndikuar dhe diktuar në nevojat e sigurimit, duke konkluduar për vijimin e masës së sigurimit të arrestit në burg. Për rrjedhojë, Gjykata vlerëson se urdhërimi i gjykatave të zakonshme për vazhdimin e paraburgimit të kërkuarit duket se është i justifikuar mbi tregues specifikë të një kërkesë të vërtetë të interesit publik, e cila, pavarësisht nga prezumimi i pafajësisë së tij, tejkalon rregullin e respektimit të lirisë personale të përcaktuar në nenin 27 të Kushtetutës dhe nenin 5 të KEDNJ-së.

42. Në përfundim, Gjykata çmon se pretendimi i kërkuarit për cenimin e lirisë personale është i pabazuar, sipas arsyetimit të mësipërm të vendimit, ndaj kërkesa rrëzohet.

PËR KËTO ARSYE,

Gjykata Kushtetuese, në mbështetje të neneve 131, pika 1, shkronja “f”, dhe 134, pika 1, shkronja “i”, të Kushtetutës, si dhe neneve 72 e vijuese të ligjit nr. 8577, datë 10.2.2000, “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë”, të ndryshuar, me shumicë votash,

VENDOSI:

1. Rrëzimin e kërkesës.

Ky vendim është përfundimtar dhe hyn në fuqi ditën e botimit në Fletoren Zyrtare.

Marrë më 31.3.2026.

Shpallur më 11.6.2026.

Kryetare: Fiona Papajorgji

Anëtarë: Marsida Xhaferllari, Marjana Semini, Ilir Toska, Asim Vokshi

Anëtarë kundër: Sonila Bejtja, Genti Ibrahim, Sandër Beci

MENDIM PAKICE

1. Në gjykimin kushtetues të çështjes që i përket kërkuarit Klodian Rjepaj, me objekt shfuqizimin e vendimit gjyqësor të Kolegjit Penal të Gjykatës së Lartë, me të cilin, në përgjigje të kërkesës për zëvendësimin e masës së sigurimit personal “Arresti në burg” me një masë më të lehtë, është konfirmuar vijimi i masës së sigurimit “Arresti në burg” ndaj kërkuarit, jemi kundër vendimit të shumicës për rrëzimin e kërkesës, pasi vlerësojmë që ajo duhet të ishte pranuar, për shkak se pretendimet e kërkuarit për cenimin e lirisë personale në drejtim të parimit të proporcionalitetit janë të bazuara.

2. Në mbështetje të neneve 132, pika 3, të Kushtetutës dhe 72, pika 8, të Ligjit Organik të Gjykatës, që parashikojnë publikimin e mendimit të pakicës së bashku me vendimin përfundimtar të Gjykatës, parashitrojmë në vijim argumentet që mbështesin qëndrimin kundër.

3. Në kuadër të hetimeve rreth kontratës me objekt dhënien me koncesion/partneritet publik privat të shërbimit publik të ofrimit të setit të personalizuar të instrumenteve kirurgjikale sterile, furnizimin me materiale mjekësore sterile njëpërdorimëshe në sallat kirurgjikale, trajtimin e mbetjeve me rrezik biologjik dhe dezinfektimin e sallave kirurgjikale, të lidhur midis Ministrisë së Shëndetësisë dhe shoqërisë “SaniService” sh.p.k., Prokuroria e Posaçme i ka kërkuar gjykatës caktimin ndaj kërkuarit të masës së sigurimit personal me karakter shtrëngues “Arresti në burg”, si i dyshuar për veprat penale të parashikuara nga nenet 143, paragrafët e dytë dhe të tretë dhe 25, 186, paragrafi i tretë, dhe 25, si edhe 248 dhe 25 të KP-së. Mbi këtë kërkesë është vendosur masa e kërkuar, duke u konfirmuar në të tria shkallët e gjyqësorit. Në datën 27.7.2024 kërkuari ka paraqitur kërkesë pranë GJKKO-së së Shkallës së Parë për zëvendësimin e masës së sigurimit personal “Arresti në burg” me një masë më të lehtë. Kjo kërkesë është rrëzuar në të tria shkallët e gjyqësorit, duke u bërë shkas për vënien në lëvizje të kontrollit kushtetues mbi vendimet përkatëse të gjykatave të zakonshme.

4. Kërkuari ka pretenduar para Gjykatës, në thelb, se vazhdimi i masës së sigurimit personal “Arresti në burg” ndaj tij nuk ishte më proporcionale, duke i cenuar atij, për pasojë, lirinë personale të mbrojtur nga neni 27 i Kushtetutës. Në mbështetje të pretendimit të tij kërkuari ka sjellë, ndër të tjera, si argument edhe gjendjen e tij jo të mirë shëndetësore. Ai ka pretenduar, gjithashtu, se gjykatat e zakonshme nuk kanë arritur të vërtetojnë as dyshimin e arsyeshëm si kusht i përgjithshëm *sine qua non* për justifikimin e heqjes së lirisë, as proporcionalitetin e masës së sigurimit në kushtet kur gjykatat e zakonshme nuk kanë arsyetuar siç duhet për ekzistencën e kushteve të veçanta që justifikojnë heqjen e lirisë të parashikuara nga neni 228, pika 3, i KPP-së. Së fundi, kërkuari ka sjellë si argument rrethanat që lidhen me personalitetin e tij, faktin që është familjar, zotëron biznes dhe është i orientuar drejt punës, si dhe faktin se është në proces doktoreture dhe i orientuar drejt studimeve.

5. Në shqyrtimin e kërkesës shumica ka dalë me përfundimin se pretendimet e kërkuarit për kufizimin e lirisë personale, për shkak të vijimit të zbatimit të masës së sigurimit personal “Arresti në burg”, janë të pabazuara për sa kohë që nuk ka ndryshim të ndonjë rrethane ose fakti, si dhe për arsye se masa vijon t’i përgjigjet rëndësisë së faktit dhe marzheve të mundshme të dënimit mbi veprat penale për të cilat kërkuari i është komunikuar tashmë akuza Shumica e ka bazuar qëndrimin e saj në faktin se gjykatat e zakonshme i kanë dhënë përgjigje shteruese kërkuarit lidhur me nevojën, domosdoshmërinë dhe ashpërsinë e vijimit të masës së sigurimit personal “Arresti në burg”, në kontekstin e rrethanave të çështjes konkrete, duke arsyetuar në veçanti për rëndësinë e gjendjes shëndetësore të kërkuarit dhe mundësinë e trajtimit të saj brenda IEVP-së, rrezikun e ikjes së tij në rast të lirimit nga paraburgimi dhe mundësinë e dëmtimit të provave në hipotezën e

një vendimi të gjyqtarit të seancës paraprake që e kthen çështjen për hetime të mëtejshme nga prokuroria (*shih paragrafin 40 të vendimit*) Në këtë optikë shumica ka arritur në përfundimin se masa e sigurimit e vendosur vijon të zbatohet për një qëllim të ligjshëm, garantimin e mbarëvajtjes së procesit penal në ngarkim të tij, ndaj ajo nuk duket të jetë joproporcionale, si dhe është në përputhje me rregullat procedurale të KPP-së për vijimin e saj. Sipas shumicës, gjykatat e zakonshme, krahas analizës së ekzistencës së dyshimit të arsyeshëm dhe dilijencës së treguar nga prokuroria, kanë vlerësuar se si dhe sa koha e kaluar ka ndikuar dhe diktuar në nevojat e sigurimit, duke konkluduar për vijimin e masës së sigurimit të arrestit në burg (*shih paragrafin 41 të vendimit*).

6. Përpara se të shtjellojmë qëndrimin tonë të pakicës, mendojmë të sjellim në vëmendje ato pjesë të jurisprudencës relevante të Gjykatës dhe të GJEDNJ-së, të cilat, në optikën tonë, i përshtaten më ngushtësisht veçorive të situatave kur objekt i kontrollit në gjykimin kushtetues janë pretendimet për cenimin e lirisë personale si rezultat i vendimeve gjyqësore që vendosin vijimin e kufizimit të lirisë në kontekstin e një procedimi penal në të cilin është vendosur më herët caktimi i masës së sigurimit personal “Arresti në burg”.

7. Kështu Gjykata në jurisprudencën e saj ka pohuar se kushtet, kriteret dhe procedurat gjyqësore për rivlerësimin dhe zëvendësimin e arrestit në burg janë drejtpërdrejt të lidhura me respektimin e lirisë së personit (*shih vendimet nr. 51, datë 18.10.2023; nr. 19, datë 4.4.2023; nr. 40, datë 18.7.2012, të Gjykatës Kushtetuese*). Masa e sigurimit personal mund dhe duhet të ndryshohet, duke u zëvendësuar me një më të lehtë ose më të rëndë, në varësi të ndryshimit të kushteve që ekzistojnë kur ajo është caktuar (*shih vendimet nr. 40, datë 14.5.2024; nr. 28, datë 23.6.2011, të Gjykatës Kushtetuese*).

8. Po kështu, Gjykata ka pohuar se, në përputhje me nenin 27, pika 2, shkronja “c”, të Kushtetutës, caktimi i arrestit në burg kërkon ekzistencën e disa kushteve të përgjithshme dhe të veçanta, përfshirë ekzistencën e dyshimit të arsyeshëm të bazuar në prova se individ i kryer një vepër penale (*neni 228 i KPP-së*), si dhe përmbushjen e disa kriterëve të veçanta (*neni 230 i KPP-së*). Vijimi i ekzistencës së dyshimit të arsyeshëm është një kusht *sine qua non* për vlefshmërinë dhe vazhdimin e paraburgimit. Megjithatë ka një dallim të dukshëm midis situatës kur gjykatat shqyrtojnë për herë të parë, “menjëherë” pas arrestimit, nëse personi i dyshuar do të qëndrojë në paraburgim, me situatën kur pas një kohe të caktuar nevojitet vijimi i masës së arrestit. Në këtë rast të fundit, me kalimin e kohës, dyshimi i arsyeshëm i bazuar në prova nuk mjafton. Prandaj organet proceduese duhet të japin njëkohësisht arsye të qarta, relevante dhe të mjaftueshme për të justifikuar vijimin e paraburgimit, konform rrethanave individuale të secilit rast penal (*shih vendimet nr. 7, datë 28.1.2026; nr. 86, datë 30.12.2024, të Gjykatës Kushtetuese*).

9. Po në këtë këndvështrim, në lidhje me kohëzgjatjen e arrestit, Gjykata ka pohuar se çështja nëse një periudhë kohore e kaluar në paraburgim është e arsyeshme nuk mund të vlerësohet në mënyrë abstrakte, por në bazë të fakteve të secilit rast dhe veçorive të tij specifike. Prandaj, vazhdimi i paraburgimit mund të justifikohet në një rast të caktuar vetëm nëse ka tregues specifikë të një kërkesë të vërtetë të interesit publik, e cila, pavarësisht nga prezumimi i pafajësisë, tejkalon rregullin e respektimit të lirisë individuale të përcaktuar në nenin 27 të Kushtetutës dhe nenin 5 të KEDNJ-së (*shih vendimin nr. 86, datë 30.12.2024 të Gjykatës Kushtetuese*).

10. Për sa i takon vlerësimin të proporcionalitetit të masës së sigurimit “Arresti në burg”, në kontekstin e shqyrtimit të pretendimeve për cenimin e nenit 5 të KEDNJ-së, GJEDNJ-ja ka theksuar se rreziku i largimit duhet të vlerësohet nën dritën e faktorëve të tillë që lidhen me personalitetin (e të akuzuarit/pandehurit), banesën, punën, pasuritë, lidhjet familjare dhe çdo lidhje tjetër me vendin ku zhvillohet procesi penal (*shih Becciev kundër Moldavisë, datë 4.10.2005, §§ 58-59*). Sipas GJEDNJ-së, këto rreziqe duhet të tregohen me argumente thelbësore dhe arsyetimi i autoriteteve për këto çështje nuk mund të jetë abstrakt, i përgjithshëm ose stereotip (*shih Merabishvili kundër Gjeorgjisë, [DhM], datë 28.11.2017, § 222*). Në këtë kuptim, GJEDNJ-ja ka

vlerësuar se vendimi i saj, nëse ka pasur ose jo cenim të nenit 5/3 të KEDNJ-së do të merret bazuar në arsyetimin e vendimeve të autoriteteve kombëtare (*shih Buzadji kundër Republikës së Moldavisë [DhM], datë 5.7.2016, §§ 89-91*).

11. Në përmbledhje të standardeve të sipërcituara dhe në zhvillim të tyre, ne, gjyqtarët në pakicë, jemi të mendimit se në interpretim të nenit 28, pika 3, të Kushtetutës, në lidhje me nenin 27 të saj dhe nenin 5, paragrafi 3, të KEDNJ-së, kalimi i kohës në paraburgim përbën një faktor me rëndësi kushtetuese në vlerësimin nëse masa e sigurimit “Arresti në burg” duhet të vijojë ose të zëvendësohet me një masë më të butë. Thënë ndryshe, gjykatat duhet të vlerësojnë nëse, me kalimin e kohës, nevojat e sigurimit që kanë përlligjur fillimisht masën e arrestit në burg vazhdojnë të jenë të pranishme në kohën kur shqyrtohet kërkesa për zëvendësimin e masës së sigurimit. Po kështu, gjykatat duhet të vlerësojnë nëse nevojat e sigurimit dhe mbarëvajtja e procedimit penal mund të garantohen nëpërmjet garancisë pasurore ose masave të tjera më të lehta të sigurimit. Kjo analizë lipset të zhvillohet në mënyrë të individualizuar, në referim të fakteve dhe rrethanave specifike të rastit konkret, pa e zhvendosur barrën te personi i paraburgosur për të provuar arsyet që justifikojnë lirimin e tij.

12. Sigurisht që ne pajtohemi me qëndrimin e shumicës se faktori “kohë e kaluar në paraburgim” deri në çastin e shqyrtimit të kërkesës për zëvendësimin e masës së sigurimit “Arresti në burg” me një masë më të lehtë siguri nuk sjell automatikisht zëvendësimin ose revokimin e masës. Por theksojmë se ky element duhet kuptuar si një rrethanë që rëndon proporcionalisht me kohën e kaluar, duke ua kaluar barrën autoriteteve proceduese për të provuar se vijojnë të ekzistojnë kushtet dhe nevojat e sigurimit që e justifikojnë vijimin e paraburgimit. Ne vlerësojmë se në respekt të elementit kushtetues “kohë e kaluar në paraburgim”, në shqyrtimin e kërkesave për zëvendësimin e masës së sigurimit “Arresti në burg” gjykatat duhet të sigurohen se prokuroria ka vepruar me kujdesin e nevojshëm dhe pa vonesa të pajustificuara në kryerjen e veprimeve hetimore ose procedurale, dhe të sigurohen, në mënyrë të pavarur dhe të individualizuar, jo vetëm për vazhdimësinë e dyshimit të arsyeshem (si kusht i përgjithshëm e i domosdoshëm), por edhe nëse kushtet e tjera të parashikuara nga neni 228/3 i KPP-së, të vlerësuara nga gjykatat në kohën e caktimit të masës së arrestit, mbeten aktuale dhe, si të tilla, justifikojnë vijimin e mbajtjes së individëve në paraburgim. Thënë ndryshe, duke mbajtur në vëmendje rëndësinë thelbësore të lirisë personale të individëve dhe, në këtë kuadër, të natyrës përjashtimore të paraburgimit si një masë që mund të justifikohet vetëm nëse ka tregues specifikë të një kërkesë të vërtetë të interesit publik, e cila, pavarësisht nga prezumimi i pafajësisë, tejkalon rregullin e respektimit të lirisë individuale, në kontekstin e shqyrtimit të kërkesave për zëvendësimin e masës së sigurimit “Arresti në burg”, gjykatat duhet të bëjnë një vlerësim *ex novo* të të gjitha kushteve dhe kritereve të cilat ishin verifikuar prej saj menjëherë pas arrestimit.

13. Duke e parë çështjen e kërkesit në prizmin e skicuar më lart, ne, gjyqtarët në pakicë, jemi të mendimit se arsyetimi i gjykatave të zakonshme në çështjen konkrete përmban mangësi në analizën e proporcionalitetit të masës në drejtim të nevojës për vazhdimin e zbatimit të paraburgimit. Në leximin që ne u bëjmë vendimeve të tyre, rezulton se gjykatat e zakonshme kanë vlerësuar se ka dy rreziqe ose ndryshe nevoja siguri, referuar kushteve të veçanta të përcaktuara në pikën 3 të nenit 228. Ato gjykata kanë vlerësuar se kërkesi paraqet rrezik të largohet, fakt ky që në vlerësimin tonë nuk i përgjigjet situatës së fakteve të çështjes dhe personalitetit të tij, duke mbajtur parasysh këtu se ai është familjar, orientimin e tij drejt studimeve doktrinale, faktin se është drejtues i një subjekti tregtar dhe në tërësi lidhjen e tij me vendin. Po ashtu, edhe argumentet se ekzistojnë rrethana nga të cilat krijohet vlerësimi se ka rrezik eminent që liria e pakushtëzuar e kërkesit mundet të helmojë provat ose të kontribuojë në prishjen e tyre, në një rast eventual të kthimit të çështjes nga gjyqtari i seancës paraprake për hetime të mëtejshme, është, së pari, hipotetik dhe, së dyti, nuk duket të jetë bindës aq më tepër në kushtet kur kërkesi nuk e ushtron

më detyrën si zëvendësministër ose ndonjë funksion tjetër publik, gjë e cila mund t'i mundësonte atij helmimin, në një mënyrë ose tjetrën, të provave ose intimidimin e dëshmitarëve.

14. Jemi të mendimit se ky argument përforcohet edhe nga fakti që dispozitat procedurale penale kanë përcaktuar se kur vihet në rrezik marrja e provave, masa e sigurimit caktohet me afat (*neni 245 i KPP-së*) dhe jo pa afat, siç ka ndodhur në rastin e kërkuesit.

15. Duke mbajtur parasysh sa më sipër, ne, gjyqtarët në pakicë, vlerësojmë se gjykatat e zakonshme nuk kanë arsyetuar sa duhet lidhur me praninë dhe aktualitetin e kushteve specifike konkrete që justifikojnë vijimin e masës “Arresti në burg”, ndërkohë që është kërkuar nga kërkuesi zëvendësimi i saj me një masë më të lehtë *in melius*. Me fjalë të tjera, nuk duket që gjykatat e zakonshme të kenë vlerësuar përshtatshmërinë e ndonjë mase sigurimi alternative përtej deklarimeve të thjeshta formale të tyre, pavarësisht kërkesave të kërkuesit, ndërkohë që i kanë kaluar atij barrën e provës lidhur me efektivitetin dhe përshtatshmërinë e sistemit shëndetësor penitenciar në lidhje me gjendjen e tij shëndetësore.

16. Duke mbajtur në konsideratë sa më lart, vlerësojmë se, në kushtet kur kriteret e mësipërme nuk janë analizuar mjaftueshëm në raport me nenin 17 të Kushtetutës nga gjykatat e zakonshme, vendimet e tyre nuk janë mjaftueshmërisht të individualizuara në referencë të rrethanave dhe fakteve të rastit të kërkuesit dhe, si të tilla, nuk arrijnë të justifikojnë vijimin e masës më të rëndë të sigurimit “Arresti në burg”. Po kështu, edhe Gjykata e Lartë, në rolin e saj si gjykatë ligji dhe në rolin e gjykatës që ushtron kontrollin subsidiar ndaj gjykatave të zakonshme, duke dështuar ta ushtrojë këtë funksion, nëpërmjet një vendimi *de plano*, ka vendosur mospranimin e rekursit, duke i vlerësuar si të pabazuara pretendimet e kërkuesit. Në këtë kuadër, ne mendojmë se si procesi gjyqësor për vijimin e masës së sigurimit “Arresti në burg, ashtu dhe qëndrimi i shumicës nuk kanë përmbushur qëllimin kushtetues të parandalimit të heqjes së pajustificuar të lirisë personale. Për rrjedhojë, vlerësojmë se pretendimi i kërkuesit për cenimin e lirisë personale, i parë në raport me parimin e proporcionalitetit, është i bazuar.

17. Për të gjitha arsyet e mësipërme, ne, gjyqtarët në pakicë, çmojmë se ankimi kushtetues individual i paraqitur nga kërkuesi është i bazuar, pasi masa e sigurimit që vijon të zbatohet ndaj tij nuk është proporcionale, ndaj Gjykata duhej të kishte vendosur pranimin e pjesshëm të kërkesës dhe kthimin e çështjes për shqyrtim në Gjykatën e Lartë.

Anëtarë: Genti Ibrahim, Sandër Beci, Sonila Bejtja